

Menneske, der gik omkring i hans Hus som et Bytte for en eller anden fiks Idé. Han forstod ikke, hvad det var, der kunde nage ham, al den Stund han var sig bevidst, at baade han selv og hans Datter efter Evne bestræbte sig for at gøre ham Opholdet her saa hjemligt og hyggeligt som muligt. Særlig følte han sig ubehageligt berørt af Kapellanens Opførsel over for Ragnhild. Han havde ikke kunnet forblive blind for, at der var de to noget imellem, og han mente at have Grund til at tro, at Hr. Hansted ikke var hans Datter ganske ligegyldig. Men endnu havde Kapellanen tydeligt nok ikke foretaget noget afgørende Skridt. Provst Tønnesen vidste ikke, om det skyldtes Vankelmødighed eller overdreven Undseelse, men i bægge Tilfælde forekom det ham, at han med Grund kunde beklage sig.

Naar han alligevel hidtil havde holdt sin Utaalmodighed i Tømme, var det alene af Hensyn til Ragnhild, hvis Ensomhed og ubetryggede Fremtid undertiden voldte ham Bekymringer. Ogsaa ved denne Lejlighed bed han — om end kun med stor Selvovervindelse — sin Fortørnelse i sig. Men ikke saa saare var Frokostbordet hævet og Kapellanen gaaet op paa sit Værelse, før han maatte give sit Hjærte Luft.